

[Løje.]

pr. Dyr. Jeg tror, det er en fornuftig Foranstaltning, og den vil i mange Tilfælde komme navnlig de smaa Brug til gode, som er haardt ramt. Hvis f. Eks. en Husmand har 3 Køer og han har mistet den ene, har han altsaa mistet en Trediedel af sin Besætning, og saa skal han have 275 Kr. i Erstatning. Hvis en mindre Landbruger, der har 6 Køer, har mistet de to, hvad der slet ikke saa sjælden vil være Tilfældet, faar han ogsaa 275 Kr. pr. Dyr. Naar derimod en Gaardmand eller større Landbruger har mistet et Par Køer af en Besætning paa 20, 30 eller 40 Køer, skal han kun have de 200 Kr. pr. Dyr. Dette maa dog efter Regeringens Mening være en fornuftig Ordning, og det er den i alt Fald efter Mindretallets Mening. Det, vi tager Sigte paa, er at komme dem til Hjælp, som virkelig har Hjælp behov.

Naar det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen kalder dette for Overbud, er det ganske urigtigt, for vi har tænkt at tage Pengene fra et Sted, hvor vi mener de kan undværes, nemlig fra de yngre Aldersklasser. Som det fremgaar af Lovforslaget, har Ministeren og Flertalspartierne ment, at der skulde ydes et Tilskud paa 50 Kr. pr. Dyr i Aldersklassen $\frac{1}{2}$ Aar—1 Aar, men dette finder Mindretallet ikke særlig paatrængt. Antallet af Dødsfald i denne Gruppe er ikke særlig stort, og dertil kommer, at det at miste saa ungt et Dyr ikke er saa ruinerende for en Mand som at miste et Dyr, der staar i sin fulde Produktion. Det meddeles i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der er død et meget stort Antal Kalve, og det kunde derfor se ud, som om Dødeligheden i denne Aldersklasse har været særlig stor, men Meddelelsen er misvisende, for blandt de 26 000 Kalve, som er medtaget i Opgørelsen, findes ogsaa Kalve under $\frac{1}{2}$ Aar, og netop i den Aldersklasse er Dødeligheden særlig stor i Forhold til Aldersklassen $\frac{1}{2}$ Aar—1 Aar. Vi mener derfor, at de 1,3 Mill. Kr., som kalkulatorisk foreslaas anvendt i denne Gruppe, bliver der slet ikke Brug for, og vi mener, at hele dette Beløb uden Skade kunde overføres til de voksne Dyr og blive tildelt efter en Skala som den, Mindretallet i sit Ændringsforslag har antydnet.

Et andet Spørgsmaal vil jeg gerne ganske kort dvæle ved, Spørgsmaalet om den Tidsfrist, der er ansat fra den Tid, Sygdommen har været i Besætningen, og indtil det Tidspunkt indtræder, da man ikke længere kan faa Erstatning for de døde Dyr. Ministeren har ansat denne

Tidsfrist til 8 Uger, men vi har i Mindretallet ment, at denne Frist i hvert Fald i mange Tilfælde var for kort. Dette er navnlig Tilfældet i de særlig haardt ramte Egne, hvor man havde Mund- og Klovesygen forholdsvis tidligt og ikke vidste, at Staten vilde yde Hjælp over for de Tab, der var lidt. Man kunde ikke vide paa det Tidspunkt, at der vilde blive truffet Foranstaltninger til at bøde paa disse Tab, og derfor har man ikke tænkt paa at blive af med Dyrene netop inden for denne Tidsfrist. Tværtimod maa man vel sige, at en hel Del Kreaturejere har været meget omhyggelige med at passe selv de helt ødelagte Dyr og har haft dem staaende længere end maaske strengt taget forsvarligt for dog at redde, hvad der kunde reddes. Disse Dyr er saa maaske døde efter $\frac{21}{2}$, 3 eller 4 Maaneders Forløb, og Ejeren kan da efter denne Lovs Bestemmelser ikke faa nogen Erstatning.

Egentlig havde vi i Mindretallet ønsket, at Fristen var blevet noget forlænget, men over for Flertallets og Ministerens Betæneligheder i saa Henseende tænkte vi os det ordnet ved, at der blev givet Mulighed for Dispensation, saaledes at Ministeren, naar der blev indsendt Ansøgning om, at der maatte blive set bort fra disse Ugers Frist, kunde fravige Reglerne, hvis han fandt det ønskeligt. Jeg tror, det er et Hensyn, man burde have vist de Egne, der er særlig haardt ramt; jeg tror, man derved vilde have undgaet en hel Del Vilkaarlighed, som vil finde Sted, hvis denne 8 Ugers Frist fastholdes.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes det skulde ordnes, naar Kreaturejere, der har lidt Tab ved Dødsfald, har forsikret i lokale eller gensidige Foreninger, har Ministeren, som jeg antydede i Begyndelsen af min Tale, strakt sig betydeligt videre, end Ministeren syntes at være tilbøjelig til ved Sagens første Behandling. Vi har imidlertid stillet Ændringsforslag om, at det hele Beløb bør gaa over til Forsikringsforeningen. Selv om der nu siges, at de, der har forsikret, ikke skal stilles ringere end de, der ikke har forsikret, maa man huske, at der er mange andre, der har forsikret, som har lidt betydeligere Tab end de, der har været udsat for Dødsfald. Der kan være to Naboer, hvoraf den ene har enkelte døde Dyr, og han faar Erstatning af Staten og maaske tillige af Forsikringen, medens den anden Nabo ogsaa har haft Sygdommen og lidt store Tab gennem Værdiforringelse af Besætningen, men han kan intet faa, men